

Special Edition

mei 2025

Van de editor(s)

Een van onze redacteuren genoot deze afgelopen maand de vreugde van de Oosterhaven. Na lange afwezigheid, mocht hij zich weer scharen onder de koesterende vleugels van Christa. Hij heeft zijn ervaringen aan het papier toevertrouwd en deze wijsheden, kwinkslagen, maar ook een sterk staaltje van keiharde onderzoeksjournalistiek wilden we jullie natuurlijk niet onthouden. Dus aangezien ook qua weer de zomer wat hikkend op gang komt, hierbij op de valreep nog een speciale uitgave van onze winterliggers Oosterhavenkrant.

Dieselen

Een taak die ik eigenlijk al bijna weer vergeten was, is het jaarlijkse dieselen. Deze dans begint met de keuze van de beste pomp (vooral in Groningen een niet onbelangrijke factor) ...

Wij kunnen niet heel veel diesel meenemen aan boord, maar een paar extra jerrycans betekent toch dat je wat minder op en neer naar de pomp moet en gelukkig is het havenvolk bereid te helpen ...

Er zijn natuurlijk ook mensen die hier onmiddellijk een slaatje uit proberen te slaan ...

Dan komt het vullen zelf. Soms makkelijk, soms lastig. Licht een beetje aan waar de vuldop zich bevindt.

In ons geval is dat achter op het schip, dus een beetje balanceren op de spiegel gaat m niet worden.

Gelukkig is daar één van de beste uitvindingen van deze eeuw, de hevelpompslang (in de volksmond ook wel rukslang genaamd, vanwege de toch enigszins op mannelijke masturbatie lijkende beweging om de diesel-opvoer op gang

te krijgen). Paar keer pompen en de diesel spoelt als vanzelf je tank in. Wel moet je een beetje opletten, want één druppel mis en je hebt gelijk dit...

Bovendien staat er dan ook direct een kijvende havenmeester naast je die dreigt met je aan te geven bij de milieupolitie. Voorzichtigheid betrachten is dus een niet overbodige luxe. Je ziet de meeste mensen dan ook angstvallig het laatste beetje diesel uit hun jerrycan knijpen...

Ik dacht altijd, goh, wat zijn die mensen voorzichtig en wat zorgen ze goed voor het milieu, maar dat blijkt niet de waarlijke motivatie van het havenvolk te zijn; à 1.53 EUR de liter, telt natuurlijk iedere druppel. Helemaal in Groningen.

Playgirl mansion

Bij de terugkeer in de Oosterhaven, was toch wel de meest in het oog springende verandering, het sportpleintje, je weet wel dat veldje met die klimrekken en die basketbalring. Vroeguh, was dit een vriendelijke omgeving voor zowel man als vrouw.

Maar tegenwoordig is het verworden tot een met testosteron geïnjecteerde, opgefokte boel van vieze mannen met ontblote bovenlijven. Christa heeft haar woonark omgetoverd tot een soort van Playgirl Mansion...

De godganse dag lopen deze heren wat onbestemd over dat pleintje, af en toe een opdrukje, soms hangen ze ergens aan, dan weer iets onbestemds met hurken. Niet echt een touw

aan vast te knopen, figuurlijk gesproken dan, want letterlijk zou dat niet eens zo'n slecht idee zijn. Afijn, voornamelijk lopen ze dus als

blote pauwen heen en weer. Bah!

We begrijpen natuurlijk wel dat ook hier onder de druk van de geopolitieke spanningen het begrip diversiteit wat aan het inboeten is, maar er is een grens. We verzoeken de Havenmeester dan ook met klem om ook de andere sekse weer een beetje toe te laten, zodat een wat meer gebalanceerd beeld ontstaat.

Kunst & Poëzie

In tegenstelling tot de wanstaltige taferelen op het pleintje, zijn de meterkasten wonderbaarlijk geworden.

Kosten nog moeite sparend, heeft Christa waarachtig Banksy zelf weten in te huren. In een paar dagen tijd werden de meterkasten omgetoverd tot echte Street art:

Chapeau!

Vele winterliggers zijn al op stap of gaan binnenkort op stap, wellicht zelfs buiten de landsgrenzen. Om toch Nederland niet te vergeten, hierbij een toepasselijk gedicht:

Denkend aan Holland
zie ik breede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
rijen ondenkbaar
ijle populieren
als hoge pluimen
aan den einder staan,
en in de geweldige
ruimte verzonken
de boerderijen
verspreid door het land,
boomgroepen, dorpen,
geknotte torens,
kerken en olmen
in een grootsch verband,
de lucht hangt er laag
en de zon wordt er langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het water
met zijn eeuwige rampen
gevreest en gehoord.

Gedicht: 'Denkend aan Holland'
van Hendrik Marsman.

Schijt-etiquette

Een gedeelte van het havenvolk doet zijn behoefte aan boord en aangezien ik nog nooit, maar dan ook helemaal nog nooit iemand bij de vuilwatervoorziening heb zien liggen (je weet, wel, die grote blauwe kast waarvan je denkt dat ie het toch niet meer doet), kun je wel raden waar dat allemaal naar toe gaat. Maar er zijn ook winterliggers die braaf naar de wal gaan hiervoor en tot hen richt ik graag het woord, want hoe kies je nou het juiste hokje?

Kijk, als het licht uit is als je binnen stapt, dan is het nogal makkelijk: je loopt door en je hebt letterlijk alle keuze: 4 prachtig

kleine witte bordjes staren je aan, je bent de heer en meester van jouw domein.

Het wordt al wat lastiger, zelfs als er maar één WC bezet is. Immers, er kan een voorganger geweest zijn en liever een koude bril dan de warme omgevingslucht van een ander, zekers zo'n hele grote passant.

Als er reeds twee hokjes bezet zijn, is het nog moeilijker. Liggen de bezette hokjes naast elkander, dan kies je natuurlijk de andere zijde, maar als er geen andere optie meer is dan naast een bezette WC te gaan zitten, hoe dan?

Sta je aandachtig stil om te luisteren wat er gaande is voor je je keuze maakt?

Steek je je neus in de lucht als een schichtig hert aan de waterkant om te ruiken of er gevaar is? Spreek je de mensen toe om te achterhalen wat voor vlees je in de kuip hebt?

Als er drie hokjes bezet zijn wordt het weer makkelijker, want nu word je keuze eenvoudigweg door je aandrang bepaald.

Maar ook voor de al zittenden lijken er bepaalde omgangsvormen te zijn, want alsof de rode stip niet duidelijk genoeg is, hoor je toch vaak dat de zitter zijn aanwezigheid overduidelijk bekend maakt door bijvoorbeeld te kuchen. Er zijn natuurlijk ook mensen die gewoon naast je komen zitten ondanks voldoende plek aan de overkant.

De motivatie verder uitdiepen van dit soort personen is iets waar zelfs deze gehaide en door het leven geharde onderzoeksjournalist niet aan mee wil werken.

En dan als laatste element is de vraag over een eventueel herhaalbezoek. Stel je hebt die avond ervoor fors zitten bunkeren bij die Thai om de hoek en het wat te veel aan olie wat de kok daar gebruikt alsmede je eigen wat overschatte potentieel ten aanzien van hoe heet je het aankon, spelen je nu enigszins parten. Derhalve voel je niet al te lang na je 1ste bezoek aan het Badhuis, de neiging opkomen tot een tweede bezoek. Op hoge poten snel je terug en je hebt daar de vrije keuze. Kies je nu hetzelfde hokje als waar je eerder was of ga je in een ander hokje te werk?

Het Rutgers Instituut heeft trouwens na jarenlang onderzoek een sterke correlatie gevonden tussen echtelijke trouw en de keuze van het hokje bij een tweede toiletbezoek.

Wij hopen de lezers hiermee aan het denken hebben gezet hoe het eigenlijk heurt in het Badhuis

ZANDHAZEN TE WATER

'Is dat nou een platvoet?', vroeg Stientje aan de eigenaar van een zeeschouw. Stientje woont met haar Krein in Gaasloo, Drenthe.

Krein was met zien pap wel eens wezen vissen langs een vaart in Friesland. Hij raakte niet uitgepraat over de boten, maar had nog nooit een echte haven gezien. 'We gaan naar stad te ' bootjes kieke', had hij Stien voorgesteld. Die vonden ze in de Oosterhaven.

Stientje kreeg van de schouweigenaar als antwoord een meewarige glimlach. Krein opperde 'dus', dat met een platte bodem een boot beter drijft. Krein denkt sinds zijn Friese omzwervingetje wat van boten te weten: 'Die grote houten plaat heet het roer', legde hij uit. Dat is om te roeren als de boot niet vooruit wil.'

Aan weerskanten van een stuurhut ontwaarde Stientje lampen: de een rood de ander groen. 'Richtingaanwijzers', veronderstelde Krein. 'En de lichtmatroos is de man die over de lichten gaat, zegmaar.' Stientje vulde aan: 'En als hij te kooi gaat, ligt hij te lichtekooi, vanzelf.'

Ze wisten van dek op een schip, maar wat betekent: Alle hens aan dek?

In de Gastlozer Buurtbode stond wel eens *Te koop dekhengst en Klaar ter dekking*. Krein ging fantaseren: 'Hens staat, dunkt me voor hengsten en als een schip thuisvaart klinkt de kreet: Alle hens (= hengsten) aan dek'. Dan mogen matrozen allemaal even van boord, de rosse buurt in. Daarom heten matrozen in schipperijtaal ook wel dekhengsten.

Zodoende.

Stientje ving de vreemdste kreten op van naburige schepen. 'Die halve gek roept dat hij de mast gaat strijken'. 'Nou ik wil die strijkbout wel eens zien.' Zij wees ook op de bezaansmast achterop. 'Dat is om mee achteruit te varen', veronderstelde Krein. Kompas was volgens Stien de kalme pas om op een slingerende boot een kom te hanteren. Stuurboord: een boord om mee te sturen?

Stientje wil weg: 'Ze zijn mij te grof in de bek.

Ze hebben het over fok en hun boegspriet en hun achterstevan. Ze spreken van het tuig aan boord. Bedoelen ze daarmee hun vrouw en betekent ruimschoots: brede heupen?

Ze weet het nu zeker platvoet moest dan wel platbodem zijn, maar betekent platvloers.

Bestevaer

Colofon

Deze "Special Edition"

Kopij van deze "Special Edition" van Michel en Bestevaer. Opmaak van Riens en Ineke.

We hopen dat jullie weer genoten hebben van deze Special Edition.

Een hele fijne zomer voor iedereen.

—/—